

وضعیت صنعت و کارآفرینی در یزد به محاق نگرانی و
نابه سامانی رفته است

صنعت یزد روزگار نابه سامانی

پرگار | سال بیست و سوم | شماره ۲۴۰
فروردین ۱۴۰۴ | قیمت ۵۰ هزار تومان

مجله پرگار از دهه هشتاد در حال فعالیت است و چندین بار انتشار آن متوقف و مجدد از سر گرفته شده است. تا قبل از سال ۱۳۹۲ خورشیدی و در زمان مدیریت پیشین پرگار، ۳۳ شماره نشریه منتشر شده بود.

بعد از تغییر مدیریت و انتشار فصل جدید پرگار در سال ۹۲ که بعد از چند سال تعطیلی صورت میپذیرفت، پرگار بر اساس یک شماره گذاری جدیدی از رقم یک شروع به کار کرد و تا امروز ۲۰۰ شماره منتشر کرده است. اما شماره پیاپی نشریه رقم ۲۳۳ بود.

به پیشنهاد دوستان اهل نظر از این شماره نشریه، صرفاً رقم شماره پیاپی یعنی شماره انتشار پرگار از زمان صدور مجوز استفاده خواهد شد.

بدین صورت به جای درج دو شماره در روی جلد نشریه با نام های شماره پیاپی و شماره جدید، صرفاً شماره پیاپی نشریه درج و بر این اساس نشریه حاضر، شماره ۲۴۰ پرگار خواهد بود.

امید است دوستان و همراهان که آرشیو پرگار را جمع آوری میکنند به این تغییر کوچک اما مهم، توجه وافر داشته باشند.

ماهنامه پرگار

شماره شایاکتابخانه ملی:
ISSN 2383-2649

صاحب امتیاز:

نسرین زمان زاده

مدیر مسئول:

زهره شاه شوازی

قائم مقام مدیر مسئول:

مهدی زمان زاده

سرمدیر:

عاطفه ابراهیمی

دبیر تحریریه:

شادی شفیعی

مجری طرح:

هنر و تجربه ویرگول

صفحه آرایی:

آلتیه طراحی ویرگول

تماس:

یزد - خیابان فهادان، جنب هتل
کورش، پلاک ۷۴

انتشار آکهی:

۰۹۱۹۴۹۶۳۷۳۴

از تمامی علاقه مندان برای همکاری در هفته نامه پرگار دعوت می شود مطالب خود را به ایمیل نشریه ارسال کنند. پرگار نشریه مستقل و متعلق به بخش خصوصی می باشد.

نسخه اینترنتی

www.Pragarnews.ir

“

ضرورت تغییر به سمت صنعت علمی

مهدی زمان زاده

صنعت استان یزد سال‌هاست بر پایه صنایع سنتی چون کاشی و سرامیک، نساجی و فولاد استوار مانده است. این صنایع، با وجود سهم قابل توجهی در اشتغال و تولید، امروز با چالش‌هایی جدی مثل مصرف بالای انرژی، کمبود منابع آب، آلودگی محیط زیست و افت بهره‌وری روبه‌رو هستند. تداوم این مسیر نه تنها پایدار نیست، بلکه آینده صنعتی استان را نیز تهدید می‌کند. به همین دلیل، تغییر مسیر به سوی «صنعت علمی» دیگر یک انتخاب نیست، بلکه یک ضرورت است. منظور از صنعت علمی، صنعتی است که بر پایه دانش، فناوری نو، نوآوری، و بهره‌گیری از پژوهش‌های دانشگاهی بنا شده باشد. در چنین مدلی، به جای اتکا به منابع سنتی و نیروی کار ارزان، مزیت رقابتی بر اساس فناوری، تحقیق و توسعه، و اتصال صنعت به دانشگاه شکل می‌گیرد. یزد با داشتن دانشگاه‌ها و مراکز تحقیقاتی متعدد، ظرفیت بالایی برای این جهش دارد. اما این ظرفیت هنوز آن‌طور که باید وارد بدنه صنعت نشده است. حرکت به سوی صنعت علمی مزایای زیادی دارد: کاهش مصرف انرژی و منابع، افزایش بهره‌وری، رقابت‌پذیری در بازارهای جهانی، و ایجاد فرصت‌های شغلی

با کیفیت‌تر برای نیروی کار متخصص. علاوه بر این، با توجه به بحران آب در استان، تنها راه نجات صنعت، رفتن به‌سوی تکنولوژی‌های کم‌آب‌بر و هوشمند است. این مهم تنها با پیوند ساختارمند میان صنعت، دانشگاه و دولت ممکن می‌شود از سوی دیگر، دولت و نهادهای حمایتی باید مشوق‌های مالی و قانونی برای شرکت‌های دانش‌بنیان و سرمایه‌گذاری در تحقیق و توسعه فراهم کنند. همچنین باید زیرساخت‌های نرم‌افزاری و سخت‌افزاری برای استقرار فناوری در صنایع فعلی تقویت شود. این تحول زمان‌بر است، اما باید از همین امروز آغاز شود در نهایت، آینده صنعت یزد نه در تکرار مدل‌های دیروز، بلکه در بازطراحی آینده بر مبنای علم و نوآوری است. بدون این تغییر، نه تنها صنعت، بلکه اقتصاد و محیط‌زیست استان نیز در معرض تهدید جدی قرار می‌گیرند.

“

وضعیت صنعت یزد چگونه است

استان یزد با قرار گرفتن در مرکز ایران و با وجود اقلیم خشک و منابع طبیعی محدود، توانسته است با بهره‌گیری از ظرفیت‌های انسانی، منابع معدنی و زیرساخت‌های صنعتی، جایگاه قابل توجهی در صنعت کشور به دست آورد. از آن جا که توسعه پایدار در استان‌هایی چون یزد بدون برنامه‌ریزی دقیق ممکن نیست، بررسی عمیق وضعیت صنعت این استان نه تنها برای نهادهای محلی بلکه برای سیاست‌گذاران کشوری نیز حائز اهمیت است.

جایگاه استان یزد در صنعت کشور

یزد با برخورداری از بیش از ۳۴۰۰ واحد صنعتی دارای پروانه بهره‌برداری، پس از استان‌هایی مانند تهران، اصفهان و خراسان رضوی، به‌عنوان چهارمین استان صنعتی ایران شناخته می‌شود. این استان با تولید سهم عمده‌ای از کاشی و سرامیک، فولاد آلیاژی، محصولات نساجی و مواد معدنی فرآوری‌شده نقش بی‌بدیلی در تأمین نیازهای بازار داخلی و حتی بازارهای صادراتی ایفا می‌کند.

کاشی و سرامیک

استان یزد بزرگ‌ترین تولیدکننده کاشی و سرامیک کشور است. بیش از ۵۰ درصد از تولید این محصولات در کارخانجات مستقر در شهرستان‌های مهریز، میبد و اردکان انجام می‌شود. صنایع کاشی از فناوری‌های به‌روز استفاده کرده و بخش بزرگی از محصولات آن به بازارهای خاورمیانه، آسیای میانه و آفریقا صادر می‌شود.

صنایع فولادی

فولاد یزد، فولاد آلیاژی ایران (ایسیکو)، مجتمع صنعتی چادرمو و سایر مجموعه‌ها، یزد را به یکی از مراکز مهم تولید فولاد در کشور بدل کرده‌اند. زنجیره کامل از استخراج سنگ‌آهن تا تولید فولاد نهایی در این استان شکل گرفته و این موضوع موجب تقویت موقعیت رقابتی استان در بازار شده است.

صنایع نساجی

یزد با سابقه‌ای دیرینه در نساجی، امروز هم از مهم‌ترین تولیدکنندگان پارچه، حوله، الیاف پلی‌استر، نخ و جوراب در کشور به‌شمار می‌آید. با وجود فشارهای اقتصادی، بسیاری از واحدهای نساجی به سمت نوسازی تجهیزات و بهره‌وری بالاتر حرکت کرده‌اند.

صنایع غذایی و شیمیایی

در حوزه صنایع غذایی، از تولید شیرینی‌جات سنتی (نظیر قطاب و باقلوا) گرفته تا تولید فرآورده‌های لبنی، یزد دارای توانمندی بالایی است. همچنین، شرکت‌های تولید مواد شیمیایی، رنگ، رزین، شوینده و محصولات آرایشی-بهداشتی نیز در استان رشد مناسبی داشته‌اند.

بیش از ۱۱۱ هزار نفر به‌صورت مستقیم در بخش صنعت یزد اشتغال دارند. نکته قابل‌توجه، سهم بالای غیربومیان در نیروی انسانی صنعتی است که نشان‌دهنده نقش استان در جذب مهاجران شغلی از استان‌های اطراف است. اشتغال صنعتی سهم بزرگی از بازار کار استان را تشکیل داده و اثر مستقیمی بر رفاه اجتماعی مناطق شهری و روستایی دارد.

یزد دارای بیش از ۳۵ شهرک و ناحیه صنعتی فعال است. شهرک صنعتی یزد، شهرک صنعتی اشکذر، اردکان، مهریز، میبد و ابرکوه از مهم‌ترین پایگاه‌های صنعتی استان هستند. برخی از این شهرک‌ها با تکیه بر مزیت‌هایی نظیر نزدیکی به منابع معدنی، خطوط ریلی، گمرک خشک و دسترسی به بازارهای صادراتی توانسته‌اند در جذب سرمایه‌گذار موفق عمل کنند.

در سال ۱۴۰۲، صادرات محصولات صنعتی استان یزد حدود ۴۷۳ میلیون دلار برآورد شده است. بیشترین کالاهای صادراتی شامل کاشی و سرامیک، محصولات فولادی، مواد پلیمری، شیشه ساختمانی و انواع نخ بوده‌اند. کشورهای هدف عمدتاً عراق، افغانستان، عمان، پاکستان و کشورهای حاشیه خلیج فارس هستند.

چالش‌های کلان صنعت یزد

کم‌آبی یکی از جدی‌ترین تهدیدها برای آینده صنعت استان است. مصرف آب صنایع بسیار بالا است و در حالی که منابع محلی تنها توان تأمین حدود ۳۰ درصد از نیاز را دارند، ادامه فعالیت‌ها وابسته به طرح‌های انتقال آب از خلیج فارس و دریای عمان است. برخی از صنایع نیز به سیستم‌های بازیافت آب یا استفاده از فناوری‌های کم‌آبر روی آورده‌اند.

کمبود گاز و برق در فصول اوج مصرف، مشکلاتی جدی برای واحدهای صنعتی ایجاد کرده است. قطعی مکرر انرژی در زمستان و تابستان باعث افت تولید، کاهش کیفیت محصول و بعضاً توقف کامل خطوط تولید می‌شود.

بخش بزرگی از صنایع یزد به‌ویژه در نساجی، از ماشین‌آلاتی با عمر بالای ۱۵ تا ۲۰ سال استفاده می‌کنند. کمبود منابع مالی، نرخ بالای بهره بانکی و نوسانات ارزی مانع از نوسازی گسترده این تجهیزات شده است.

بروکراسی گمرکی، مشکلات حمل‌ونقل، عدم ثبات در نرخ ارز و تحریم‌ها باعث شده‌اند تا صادرکنندگان با دشواری‌هایی در رقابت با رقبای منطقه‌ای مواجه شوند. با این حال، ثبات کیفیت کالاهای صنعتی یزد مزیت مهمی در این زمینه محسوب می‌شود.--

آینده صنعت یزد

با وجود چالش‌های ساختاری، ظرفیت‌های گسترده‌ای در بخش‌های مختلف صنعتی استان وجود دارد. توسعه همکاری‌های بین‌المللی، استفاده از ظرفیت اتاق بازرگانی و دانشگاه‌ها، تربیت نیروی انسانی ماهر، و حمایت از کارآفرینان جوان، آینده صنعت یزد را روشن می‌سازد. همچنین، نقش اتاق بازرگانی یزد در شبکه‌سازی ملی برای مسائل صنعتی می‌تواند تحولی اساسی ایجاد کند.

“

آب، رمز تغییر فرمان توسعه صنعتی یزد

استان یزد، به‌عنوان یکی از صنعتی‌ترین مناطق کشور، در دهه‌های اخیر با رشد چشمگیر واحدهای تولیدی روبه‌رو بوده است. این رشد صنعتی، به‌رغم نقش آن در اشتغال‌زایی و افزایش تولید ناخالص منطقه‌ای، اکنون در سایه بحران کم‌آبی به نقطه‌ای بحرانی رسیده که آینده صنعت استان را به‌شدت تهدید می‌کند. شرایط اقلیمی یزد از ابتدا خشک و نیمه‌خشک بوده و میانگین بارندگی سالانه آن کمتر از ۱۰۰ میلی‌متر است؛ این در حالی است که بخش قابل توجهی از آب مصرفی استان از منابع زیرزمینی تأمین می‌شود که در دهه‌های اخیر به‌دلیل برداشت‌های بی‌رویه با افت شدید سطح سفره‌ها و افزایش شوری مواجه شده‌اند.

در این میان، بسیاری از صنایع موجود در یزد وابستگی جدی به مصرف آب دارند. صنایع کاشی و سرامیک به‌عنوان مزیت تاریخی و اقتصادی استان، نیازمند مصرف مقادیر بالایی آب برای آماده‌سازی دوغاب، عملیات پخت، لعاب‌زنی و شست‌وشو هستند. همچنین صنعت فولاد، که در سال‌های اخیر با سرمایه‌گذاری‌های سنگین توسعه یافته، یکی از پرمصرف‌ترین صنایع از نظر آب است. فرآیند خنک‌سازی، شست‌وشوی مواد اولیه و انتقال دوغاب، نیاز به

آب فراوان دارد. صنایع معدنی، رنگرزی و نساجی، شیشه‌سازی، تولید سیمان و حتی برخی صنایع غذایی نیز در این دسته قرار می‌گیرند.

نتیجه این وابستگی، بروز فشار فزاینده بر منابع آبی استان است که در سال‌های اخیر به کاهش چشمگیر ذخایر سفره‌های زیرزمینی، نشست زمین در برخی مناطق و افزایش تعارضات اجتماعی بر سر آب انجامیده است. تجربه تابستان‌ها و زمستان‌های اخیر نشان داده که بسیاری از صنایع در زمان اوج مصرف با قطع یا افت شدید فشار آب مواجه می‌شوند، تا جایی که برخی واحدها ناچار به توقف یا کاهش تولید شده‌اند. از سوی دیگر، هزینه‌های تأمین آب برای صنایع به‌شدت افزایش یافته و برخی کارخانه‌ها به احداث تصفیه‌خانه‌های بازیافت آب یا خرید آب از منابع انتقالی پرهزینه مانند خط انتقال از خلیج فارس روی آورده‌اند.

در چنین شرایطی، ادامه روند فعلی توسعه صنعتی بدون لحاظ‌کردن محدودیت‌های آبی، نه‌تنها غیرممکن بلکه خطرناک است. چنانچه روند فعلی ادامه یابد، نه‌تنها فرصت‌های سرمایه‌گذاری در استان کاهش می‌یابد، بلکه احتمال بروز بحران‌های اجتماعی، زیست‌محیطی و اقتصادی جدی نیز وجود دارد. بر همین اساس، کارشناسان و نهادهای برنامه‌ریزی متفق‌القول هستند که تغییر رویکرد در نوع صنایع یزد، از یک انتخاب به یک ضرورت بدل شده است.

این تغییر به معنای عبور تدریجی از صنایع آب‌بر به‌سوی توسعه صنایعی با نیاز آبی پایین و بهره‌وری بالا است. صنایعی مانند فناوری اطلاعات و ارتباطات، الکترونیک، تجهیزات پزشکی، داروسازی، زیست‌فناوری، طراحی و گرافیک، تولید نرم‌افزار، بسته‌بندی هوشمند و خدمات مهندسی نمونه‌هایی از صنایعی هستند که ضمن مصرف بسیار اندک آب، ارزش افزوده بالایی تولید کرده و ظرفیت صادراتی مناسبی نیز دارند. همچنین این صنایع عموماً نیازمند نیروی انسانی متخصص هستند که خود عاملی برای ماندگاری نخبگان در استان و جلوگیری از مهاجرت آنان خواهد بود.

توسعه صنایع کم‌آبر علاوه بر انطباق با شرایط آبی یزد، می‌تواند مبنای یک اقتصاد مقاوم و پایدار باشد؛ اقتصادی که وابستگی کمتری به منابع فیزیکی داشته و با نوآوری، دانش، مهارت و خدمات شکل می‌گیرد. تجربه کشورهای توسعه‌یافته و برخی استان‌های پیشرو

در ایران نیز نشان داده که گذار از صنعت کلاسیک به صنعت هوشمند و کم‌مصرف، مسیر پایداری است که در بلندمدت منافع بیشتری برای استان به همراه دارد.

تحقق این گذار اما نیازمند اقدامات هماهنگ و چندوجهی است. نخست، باید در سطح سیاست‌گذاری، مجوز تأسیس واحدهای صنعتی جدید به صورت جدی بازبینی شود و برای صنایع پرمصرف آب، محدودیت قانونی در نظر گرفته شود. دوم، باید مشوق‌های مالیاتی و تسهیلاتی برای سرمایه‌گذاران در حوزه صنایع فناوری و کم‌آبر تعریف شود. سوم، دولت و نهادهای استانی باید زیرساخت‌های لازم برای توسعه فناوری‌های نوین را فراهم آورند، مانند ایجاد شهرک‌های صنعتی دانش‌بنیان با دسترسی به اینترنت پرسرعت، فضای کار اشتراکی، خدمات حقوقی و مالی و پیوند با دانشگاه‌ها.

در این میان نقش نهادهایی چون اتاق بازرگانی، سازمان صمت، پارک علم و فناوری و دانشگاه‌ها حیاتی است. اتاق بازرگانی می‌تواند با شناسایی ظرفیت‌های جدید سرمایه‌گذاری، ارتباط با فعالان اقتصادی خارج از استان، تعریف پروژه‌های مشترک و حمایت از صادرات خدمات دانش‌بنیان، بستر تحول را آماده کند. دانشگاه‌ها نیز با تمرکز بر آموزش مهارت‌های فنی، توسعه برنامه‌های کارآفرینی و تعریف پایان‌نامه‌های کاربردی، می‌توانند حلقه واسط مؤثری میان دانش و صنعت باشند.

در نهایت، یزد با توجه به اقلیم خاص، نیروی انسانی توانمند، سابقه صنعتی غنی و موقعیت جغرافیایی ممتاز، شایستگی آن را دارد که الگویی برای توسعه صنعتی پایدار در ایران باشد. اما این امر تنها در صورتی ممکن خواهد بود که برنامه‌ریزی توسعه صنعتی استان با درک عمیق از شرایط آبی و محیط‌زیستی منطقه انجام شود و توسعه آینده، بر پایه سازگاری با محیط و اقتصاد دانش‌بنیان شکل گیرد. اکنون زمان آن رسیده است که تصمیم‌های سخت و لی ضروری برای آینده یزد گرفته شود؛ تصمیم‌هایی که نه تنها صنعت، بلکه زندگی مردم این سرزمین را در دهه‌های آینده تعیین خواهد کرد.

“

صنعت یزد، روزگار نابۀ سامانی

روزگار صنعت یزد به تقاطعی رسیده که نمی‌توان با همان مسیر گذشته به راه ادامه داد. آنچه در دهه‌های پیشین با افتخار از آن یاد می‌شد یعنی توسعه سریع و گسترده صنایع کاشی، فولاد، نساجی و معدنیامروز به نقطه‌ای بحرانی رسیده است. بحرانی که نه ناشی از ضعف مدیریت تولید یا کاهش سرمایه‌گذاری، بلکه از بی‌توجهی مزمن به محدودیت‌های زیست‌محیطی، به‌ویژه مسئله آب، سر برآورده است.

یزد در دل کویر متولد شد و با قنات‌ها و تدبیر نیاکانش توانست تمدنی پایدار بسازد، اما نسل جدید صنعت‌گران، غافل از ظرفیت اقلیمی منطقه، صنعتی را پایه‌گذاری کردند که با نفس کشیدن‌های عمیق، آب‌های زیرزمینی را به تحلیل برد. امروز که دشت‌های استان با پدیده فرونشست مواجه‌اند و بسیاری از منابع آبی یا خشکیده یا به‌شدت شور شده‌اند، تازه صدای هشدارها بلند شده است. این هشدارها نه از زبان محیط‌زیست‌دوستان، که از درون خود صنعت به گوش می‌رسد. صاحبان صنایع به‌خوبی فهمیده‌اند که ادامه مسیر فعلی دیگر توجیه‌پذیر نیست؛ تأمین آب دشوار شده، هزینه‌ها سرسام‌آور است و انگیزه سرمایه‌گذاری در بخش‌هایی که ریسک زیست‌محیطی دارند کاهش یافته است.

موضوع جذب نخبگان به دستگاه‌های دولتی یکی از چالش‌های مهم در کشور است که تأثیر زیادی بر کارآمدی و اثربخشی دولت‌ها دارد. نخبگان به‌عنوان منابع انسانی با استعداد و توانمند می‌توانند در توسعه کشور نقش به‌سزایی ایفا کنند، اما متأسفانه بخش دولتی در جذب و نگهداشت این افراد موفق نبوده است. این گزارش به تحلیل دلایل اصلی عدم جذب نخبگان به دولت پرداخته و بر اساس اطلاعات موجود، مشکلات و موانع موجود در این حوزه بررسی می‌شود.

یکی از دلایل عمده‌ای که موجب می‌شود نخبگان تمایلی به پیوستن به دستگاه‌های دولتی نداشته باشند، محدودیت‌های موجود در فرصت‌های شغلی است. در بسیاری از نهادهای دولتی، فرصت‌های شغلی به‌ویژه برای افرادی که در رشته‌های تخصصی و علمی تحصیل کرده‌اند، به‌شدت محدود است. ساختارهای دولتی معمولاً به‌دلیل بروکراسی پیچیده و فقدان انعطاف‌پذیری، فضای کافی برای جذب نخبگان و استفاده از ظرفیت‌های آنان را ندارند. نخبگان ترجیح می‌دهند در محیط‌های کاری پویاتر و نوآورانه‌تر که توانایی‌هایشان به درستی مورد استفاده قرار گیرد، مشغول به کار شوند. بنابراین، بسیاری از افراد متخصص ترجیح می‌دهند در بخش خصوصی یا حتی خارج از کشور به دنبال فرصت‌های شغلی مناسب بگردند.

مشکل دیگر عدم جذب نخبگان، پایین بودن حقوق و مزایا در بخش دولتی است. در حالی که نخبگان و متخصصان به دنبال شغل‌هایی با دستمزد مناسب و شرایط رفاهی بهتر هستند، دستگاه‌های دولتی معمولاً قادر به ارائه پیشنهادات مالی رقابتی نیستند. بخش خصوصی به‌ویژه در حوزه‌های فنی و علمی، از نظر حقوق و مزایا جذاب‌تر است. نخبگان که معمولاً در پی کسب درآمد متناسب با سطح تخصص خود هستند، به‌طور طبیعی به سمت بخش‌های خصوصی یا حتی شرکت‌های بین‌المللی تمایل پیدا می‌کنند.

بروکراسی پیچیده و کند یکی از عوامل اصلی عدم جذب نخبگان به دولت است. فرآیندهای اداری طولانی و نیاز به پیروی از سلسله‌مراتب‌های سخت‌گیرانه در دستگاه‌های دولتی، معمولاً باعث ایجاد یک محیط کاری مملو از پیچیدگی و محدودیت می‌شود. نخبگان و افراد با استعداد، که معمولاً علاقه‌مند به کار در محیط‌هایی با انعطاف‌پذیری بیشتر هستند، تمایل دارند از این نوع فرآیندها دوری کنند. در حالی که در بخش‌های خصوصی و حتی دانشگاه‌ها،

افراد بیشتر قادر به اجرای سریع‌تر تصمیمات و پروژه‌ها هستند، دولت به دلیل ساختارهای سنگین و طولانی بودن تصمیم‌گیری‌ها، فرصت‌های کمتری برای توسعه و رشد نخبگان فراهم می‌آورد.

دولت‌ها به‌ویژه در کشورهایی مانند ایران، به‌دلیل تمرکز بیشتر بر مسائل اجرایی و سیاسی، فضای کمتری برای نوآوری و پژوهش دارند. نخبگان به‌ویژه در حوزه‌های علمی، فنی و فناوری، به دنبال محیط‌های تحقیقاتی و نوآورانه هستند که بتوانند ایده‌های جدید خود را پیاده‌سازی کنند و در مسیر پیشرفت علمی حرکت کنند. در حالی که برخی دستگاه‌های دولتی به‌دلیل تمرکز بر مسائل روزمره و سیاست‌گذاری‌های عمومی، کمتر به پژوهش و نوآوری توجه دارند. بنابراین، نخبگان برای انجام تحقیقات خود و پیگیری ایده‌های جدید، بیشتر به دانشگاه‌ها یا بخش‌های خصوصی تمایل دارند.

مسئله فساد و مشکلات مدیریتی نیز یکی از دلایل عمده‌ای است که نخبگان از پیوستن به بخش دولتی اجتناب می‌کنند. بسیاری از نخبگان به‌ویژه از نسل‌های جدید، تمایلی به همکاری با دولت ندارند چرا که احساس می‌کنند در دستگاه‌های دولتی با مشکلات مدیریتی، فساد و تبعیض‌های مختلف مواجه خواهند شد. وجود این مسائل می‌تواند به ایجاد فضای ناامیدی و بی‌اعتمادی نسبت به نهادهای دولتی منجر شود. این عوامل باعث می‌شود که نخبگان به‌ویژه در حوزه‌های تخصصی و فنی، ترجیح دهند در محیط‌های کاری سالم و بدون پیچیدگی‌های اداری مشغول به کار شوند.

عدم شفافیت در فرآیندهای جذب نخبگان به دستگاه‌های دولتی یکی دیگر از دلایل مهم است. در بسیاری از موارد، نخبگان نمی‌دانند که چگونه می‌توانند وارد سیستم دولتی شوند یا فرآیند استخدام در دولت به‌طور دقیق و منصفانه چگونه است. علاوه بر این، عدم وجود سیاست‌های مشخص و مستمر برای جذب نخبگان و تعیین مسیرهای شغلی و حرفه‌ای در بخش دولتی، موجب می‌شود که نخبگان احساس کنند وارد شدن به دستگاه‌های دولتی به معنای محدود شدن در یک مسیر شغلی ثابت و بدون آینده‌نگری است. این موضوع باعث می‌شود که افراد ترجیح دهند به بخش‌های دیگر به‌ویژه بخش خصوصی یا دانشگاه‌ها بپیوندند.

سایت خبری برای مردم استان یزد